

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΕΦΕΣΕΙΣ



ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

95
...../2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή (), Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Κορίνθου, Εφέτης, εκτελούσα χρέη Προέδρου Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα ()

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Νοεμβρίου του έτους 2024 για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΗΣ ΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΑΙΤΟΥΣΑΣ:

θυγατέρας () πρώην συζύγου ()
κατοίκου () με ΑΦΜ (), η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο μετά του πληρεξουσίου της δικηγόρου Πέτρου Χανιώτη (ΑΜ ΔΣ Κορίνθου 426), που προσκόμισε το υπ' αριθ. Λ011815/26-11-2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣ Κορίνθου και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘ'ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ: 1. ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ
τελούσας υπό ειδική εκκαθάριση ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κατεχάκη αριθ. 61Α & Βρανά), με ΑΦΜ 094326270, όπως

εκπροσωπείται νόμιμα από την ανώνυμη εταιρία «ΡQH ENIAIA EIDIKH EKKAΘARISH ANΩNYMH ETAIPEIA, EIDIKOS EKKAΘARISTHS ΠICTΩTIKΩN IΔPYMATΩN» και το διακριτικό τίτλο «ΡQH ENIAIA EIDIKH EKKAΘARISH A.E.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (Λ. Κηφισίας αριθ. 268) κι εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο διά του πληρεξουσίου της δικηγόρου Απόστολου Σώκου (ΑΜ ΔΣ Κορίνθου 481), που προσκόμισε το υπ' αριθ. Λ011870/27-11-2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣ Κορίνθου και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις, 2. **ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ** ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αμερικής, αριθ. 4), με ΑΦΜ 996763330 κι εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, 3. **ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ** ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «INTRUM HELLAS ANΩNYMH ETAIPIA ΔIAXEIPIΣHΣ AΠAI THΣEΩN AΠO ΔANEIA KAI ΠICTΩΣEIEΣ» και το διακριτικό τίτλο «INTRUM HELLAS AEDAΔΠ», που εδρεύει στην Αθήνα (Λ. Μεσογείων αριθ. 109-111), με ΑΦΜ 801215902 κι εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία ενεργεί εν προκειμένω ως διαχειρίστρια των απαιτήσεων της εδρεύουσας στο Δουβλίνο Ιρλανδίας (3 George's Dock, IFSC, τέταρτος όροφος, Δουβλίνο 1) αλλοδαπής εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «SUNRISE I NPL FINANCE DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», που έχει καταστεί ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αμερικής αριθ. 4), με ΑΦΜ 094014298, κατόπιν μεταβίβασης στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν.3156/2003, παραστάθηκε δε στο ακροατήριο διά της πληρεξουσίας της δικηγόρου Αγγλαίας Θωμαΐδου (ΑΜ ΔΣ Κορίνθου 413), που προσκόμισε το υπ' αριθ. Λ011855/27-11-2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣ Κορίνθου και κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και 4. **ΠΡΟΣ ΟΝ Η ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ -**

ΕΓΓΥΗΤΗ

κατοίκου Κιάτου

Κορινθίας (

) ο οποίος δεν

παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η καλούσα - εκκαλούσα κατέθεσε στο Ειρηνοδικείο Σικυώνος την υπ' αριθ. έκθ.καταθ. 29/6-3-2015 αίτηση υπαγωγής στις διατάξεις του ν. 3869/2010, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 128/2019 απόφαση του Ειρηνοδικείου Σικυώνος, διαδικασίας εκουσίας δικαιοδοσίας, η οποία απέρριψε την ως άνω αίτηση. Κατά της ως άνω απόφασης παραπονείται η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα με την από 27-4-2021, υπ' αριθ.έκθ.κατάθ. 12/27-4-2021 και αριθ. έκθ. προσδιορισμού 145/EM145/28-4-2021 έφεσή της, την οποία επαναφέρει προς συζήτηση με την από 22-8-2023 και με αριθ.έκθ.κατάθ. 436/EM436/23-8-2023 κλήση της, κατόπιν έκδοσης της με αριθ. 235/2023 μη οριστικής απόφασης του παρόντος Δικαστηρίου, δικάσιμος της οποίας ορίσθηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας, όταν και η υπόθεση εγγράφηκε στο πινάκιο και εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της από αυτό.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι των παριστάμενων διαδίκων δικηγόροι ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 22-8-2023 και με αριθ.έκθ.κατάθ. 436/EM436/23-8-2023 κλήση της καλούσας - εκκαλούσας, η κρινόμενη από 27-4-2021 και με αριθ.έκθ.κατάθ. στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου 12/27-4-2021 και αριθ. έκθ. προσδιορισμού στη γραμματεία του παρόντος 145/EM145/28-4-2021 έφεση, κατόπιν έκδοσης της με αριθ. 235/2023 μη οριστικής απόφασης του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία ανέβαλε, κατ' άρθρο 254 ΚΠολΔ την έκδοση οριστικής απόφασης

επ' αυτής (έφεσης) προκειμένου να προσκομισθούν τα αναφερόμενα στο σκεπτικό της έγγραφα και να κλητευθεί, στην προκείμενη συζήτηση, ο τέταρτος των καθ'ων η κλήση, εγγυητής.

Από τις νομίμως προσκομιζόμενες από την εκκαλούσα υπ' αριθ. 10.680/7-5-2021 και 366B' 1-9-2023 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Αγγελικής Λουίζου και την υπ' αριθ. 8.173-Δ'/30-8-2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Ναυπλίου, με έδρα στο Πρωτοδικείο Κορίνθου, Νικόλαου Πουλή, αποδεικνύεται ότι επικυρωμένα αντίγραφα της κρινόμενης έφεσης και της κρινόμενης κλήσης, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήσεις προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα με την επιμέλεια της εκκαλούσας στους δεύτερη και τέταρτο των καθ'ων η κλήση, εφεσίβλητη και εγγυητή αντίστοιχα (άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124 παρ. 2, 126 παρ. 1 περ. α' και γ', 127 παρ. 1 και 129 παρ. 1 ΚΠολΔ). Ωστόσο, αυτοί δεν εμφανίστηκαν στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο και, συνεπώς, πρέπει να δικαστούν ερήμην, καθόσον έχουν νομίμως κλητευθεί. Εντούτοις, η διαδικασία πρέπει να προχωρήσει σαν να ήταν και αυτοί παρόντες (άρθρο 764 παρ. 2 εδ. β' του ΚΠολΔ).

Κατ' άρθρο 80 ΚΠολΔ εάν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, δικαιούται έως την έκδοση αμετάκλητης απόφασης να παρέμβει προσθέτως προς υποστήριξη του. Αναγκαίος όρος για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Αυτό υφίσταται, όταν με την παρέμβαση μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία νομικής υποχρέωσης σε βάρος του. Πρέπει όμως αυτά είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα



ή την εκτελεστότητα της απόφασης που θα εκδοθεί είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανακλαστικές συνέπειές της. Η πρόσθετη παρέμβαση χαρακτηρίζεται αυτοτελής, όταν η απόφαση επί της κύριας δίκης αναπτύσσει άμεσες και όχι απλώς αντανακλαστικές έννομες συνέπειες στις σχέσεις του παρεμβαίνοντος με τον αντίδικο του υπέρ ου η παρέμβαση. Τότε μεταξύ του παρεμβαίνοντος και του υπέρ ου η παρέμβαση εφαρμόζονται οι κανόνες των άρθρων 76 έως 78 ΚΠολΔ (άρθρο 83 ΚΠολΔ) και ειδικότερα, ιδρύεται επιγενόμενη περιορισμένου περιεχομένου αναγκαστική ομοδικία (ΑΠ 362/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ Νόμος=ΕΠολΔ 2019.423. Συνεπώς, αυτοτελής είναι και η πρόσθετη παρέμβαση του ειδικού διαδόχου κατ' άρθρο 225 παρ.2 ΚΠολΔ, ο οποίος καταλαμβάνεται από το δεδικασμένο (ΑΠ 754/1019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 368/2019 ο.π.).

Στην προκείμενη περίπτωση, με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας της δικηγόρου, η οποία έλαβε χώρα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου κατά την αρχική συζήτηση της υπόθεσης (δικάσιμος της 23^{ης}-11-2022) και καταχωρίσθηκε στα ταυτάριθμα με τη με αριθ. 235/2023 μη οριστική απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, η ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «INTRUM HELLAS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» άσκησε αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, ισχυριζόμενη (όπως οι ισχυρισμοί αυτοί εκτιμώνται από το Δικαστήριο) τα ακόλουθα: Η «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», πώλησε και μεταβίβασε, τις ένδικες απαιτήσεις της κατά της εκκαλούσας, κατά τις διατάξεις Ν.3156/2003 στην εταιρία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «PIREAUS SNF DESIGNATED ACTIVITY COMPANY» και έδρα το Δουβλίνο, η οποία ανέθεσε τη διαχείρισή τους στην παρεμβαίνουσα δυνάμει των διατάξεων του ιδίου νόμου, οι δε σχετικές συμβάσεις καταχωρίσθηκαν νόμιμα στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, σύμφωνα με τα λεπτομερώς

εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης. Οτι μετά την άσκηση της κρινόμενης έφεσης, ήτοι κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας και συγκεκριμένα στις 10-3-2021, η εκδοχέας των τιτλοποιημένων απαιτήσεων, μεταξύ των οποίων και οι απαιτήσεις κατά της εκκαλούσας, τις επανεκχώρησε στην Τράπεζα Πειραιώς, η οποία τις εκχώρησε εκ νέου στις 16-3-2021 στην αλλοδαπή εταιρία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «SUNRISE I NPL FINANCE DESIGNATED ACTIVITY COMPANY» και έδρα στο Δουβλίνο Ιρλανδίας, οι δε σχετικές συμβάσεις καταχωρίστηκαν νόμιμα στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, σύμφωνα με τα λεπτομερώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης. Η νέα εκδοχέας των απαιτήσεων ανέθεσε στις 16-3-2021 τη διαχείρισή τους και πάλι στην παρεμβαίνουσα εταιρία, η δε σχετική σύμβαση καταχωρίστηκε στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών. Επομένως, η παρεμβαίνουσα κατέστη διαχειρίστρια των απαιτήσεων της αρχικής δανείστριας κατά της εκκαλούσας, υπό δε αυτή την ιδιότητά της, ήτοι ως μη δικαιούχος διάδικος, ενεργεί στην παρούσα δίκη. Για τους λόγους αυτούς ζητά να γίνει δεκτή η πρόσθετη παρέμβασή της υπέρ της δεύτερης των εφεσιβλήτων και κατά της εκκαλούσας, να απορριφθεί η έφεση και να καταδικαστεί η εκκαλούσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση παραδεκτά ασκήθηκε (άρθρα 17Α εδ. α', 68, 80, 752 παρ. 2 ΚΠολΔ και 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015) ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου από την ως άνω ανώνυμη εταιρία. Περαιτέρω, είναι νομικά βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ, 10 ν.3156/2003, 225, 325 περ.2 και 182 ΚΠολΔ, εφ' όσον οι έννομες συνέπειες της παρούσας απόφασης με την αρχική αντίδικο της εκκαλούσας είναι δυνατό να αντιταχθούν κατά της παρεμβαίνουσας. Επομένως, αφού διαταχθεί η ένωση και η συνεκδίκαση της παρέμβασης με την κρινόμενη έφεση, δεδομένου ότι και οι δύο υπάγονται στην ίδια

διαδικασία, και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται ένεκα της μεταξύ τους συνάφειας η διεξαγωγή της δίκης, ενώ επέρχεται συγχρόνως μείωση των εξόδων (άρθρα 31 παρ. 1, 246 και 524 παρ. 1 ΚΠολΔ), πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση της υπόθεσης αντιμωλία της εκκαλούσας, της πρώτης εφεσίβλητης και της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας, η οποία θεωρείται πως αντιπροσωπεύει την απύουσα δεύτερη εφεσίβλητη (άρθρα 76 παρ. 1 εδ. β', 83, 274 παρ. 2 περ. β' ΚΠολΔ σε συνδυασμό προς τη διάταξη του άρθρου 741 του ίδιου Κώδικα).

Η κρινόμενη από 27-4-2021 και με αριθ.έκθ.κατάθ. στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου 12/27-4-2021 και αριθ. έκθ. προσδιορισμού στη γραμματεία του παρόντος 145/ΕΜ145/28-4-2021 έφεση, κατά της με αριθ. 128/19-8-2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου Σικυώνος, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, καθόσον από το φάκελο της δικογραφίας δεν προκύπτει ούτε οι διάδικοι επικαλούνται επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, από τη δημοσίευση της οποίας μέχρι την άσκηση της έφεσης δεν παρήλθε διετία (άρθρα 495 παρ. 1 και 2, 498, 511, 513 παρ. 1β, 518 παρ. 2, 741, 761, 762 ΚΠολΔ και 14 ν. 3869/2010). Εξάλλου για το παραδεκτό της έφεσης κατατέθηκε, κατ'άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, το με αριθ. 37442807295106280061 παράβολο. Επομένως, η έφεση πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια, ως άνω, διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με την από 6-3-2015 και με αριθ. έκθεσης κατάθεσης 29/6-3-2015 αίτησή της που ασκήθηκε στο Ειρηνοδικείο Σικυώνος, η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα, επικαλούμενη έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της προς τις καθ' ων η αίτηση και ήδη εφεσίβλητες ανώνυμες τραπεζικές εταιρίες και αφού παρέθεσε κατάσταση της περιουσίας και των εισοδημάτων της,

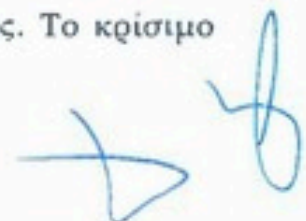
και κατάσταση των πιστωτών και των απαιτήσεων τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, ζήτησε τη ρύθμιση των οφειλών της από το Δικαστήριο κατά το προτεινόμενο από αυτήν σχέδιο διευθέτησης, άλλως τη δικαστική ρύθμισή τους με τον καθορισμό μηνιαίων δόσεων, ώστε να επέλθει μερική απαλλαγή της από κάθε τυχόν υφιστάμενο υπόλοιπο των χρεών της, καθώς και την εξαίρεση της κύριας κατοικίας της από την εκποίηση της περιουσίας της για την ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών της. Επί της αίτησης αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθ. 128/19-8-2019 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Σικυώνος, διαδικασίας εκουσίας δικαιοδοσίας, η οποία, αφού την έκρινε ορισμένη, παραδεκτή και νόμω βάσιμη, σύμφωνα με τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της, ακολούθως την απέρριψε ως αβάσιμη κατ' ουσίαν, δεχόμενη ότι η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα περιήλθε από δική της υπαιτιότητα σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η ηττηθείσα εκκαλούσα-αιτούσα με την κρινόμενη έφεση και ζητεί, για τους αναφερόμενους σ' αυτήν λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, την εξαφάνισή της και την αποδοχή της αίτησης.

Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 («Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων [...]»), όπως το άρθρο αυτό ισχύει και εφαρμόζεται στην προκείμενη υπόθεση (ως εκ του χρόνου υποβολής - κατάθεσης της ένδικης αίτησης στο Ειρηνοδικείο Κορίνθου στις 28-2-2019), μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 1 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α' 94/14-8-2015), που καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ. Α.4 του άρθρου 2 του ίδιου νόμου, τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, ορίζεται ότι «φυσικά πρόσωπα που στερούνται πτωχευτικής ικανότητας υπό την έννοια του άρθρου 2 του ν. 3588/2007 και



έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο αίτηση για την ρύθμιση των οφειλών τους κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη (και γενική) αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο Ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από την γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταίσματος, προβλέπεται στην διάταξη του άρθρου 330 του ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ, όμως, δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή και στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι «με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης. Επίσης όποιος γνωρίζει ότι με την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που "θέλει" την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεώς του και, παρά ταύτα, δεν αφήσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή

συνέπεια της πράξεώς του και το «αποδέχεται» (ΟΛΑΠ 4/2010). Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφισταμένη ενοχή. Δόλο, κατά συνέπεια, συνιστά η περίπτωση εκείνη του δράστη κατά την οποία επιδοκιμάζει, δηλαδή προβλέπει, το αποτέλεσμα ως ενδεχόμενο και τελικά το αποδέχεται. Ο δόλος σχετίζεται και αφορά πάντα, πράξη και, αυτή θα είναι η απαγορευμένη από το δίκαιο στον δράστη αθέτηση ενοχικής υποχρέωσης ή γενικότερα αδικοπραξία κ.λπ. Μεταξύ των εννοιολογικών στοιχείων του δόλου είναι και η πρόβλεψη του δράστη ότι η συμπεριφορά του θα προκαλέσει καθυστέρηση στην εκπλήρωση της υποχρέωσής του ή θα προκαλέσει το γεγονός της αδυναμίας παροχής του, συνείδηση, δηλαδή του δράστη για τον κίνδυνο επέλευσης των αποτελεσμάτων αυτών. Για τα ανωτέρω αρκεί και απαιτείται η πρόβλεψη και η αποδοχή του παρανόμου αποτελέσματος σε γενικές γραμμές και κατά τα γενικά ουσιώδη γνωρίσματά του. Η ακριβής έκταση της ζημίας, οι λεπτομέρειες ή οι ιδιότητες του προσβαλλόμενου αγαθού και οι λοιπές περιστάσεις, που καθορίζουν το μέγεθος της προσβολής, δεν απαιτείται να προβλέπονται σαφώς, τουλάχιστον στο βαθμό που δεν ανάγονται από το νόμο σε κρίσιμα για την ύπαρξη της ευθύνης περιστατικά (ΑΠ 1352/2021). Στην περίπτωση του Ν. 3869/2010 ο νόμος χρησιμοποιεί την έννοια του δόλου και την συνδέει με μια πραγματική κατάσταση, που είναι η μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της παρ.1 εδ. α` του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο αναλήψεως της οφειλής, όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη αυτής. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο, είτε είναι αρχικός, είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο



ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον, ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Συνεπώς, η εξαιτίας του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη, δεν είναι αναγκαίο να εμφανιστεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει και όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχεται το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, σε μία δανειακή σύμβαση, υφίσταται κατ' ουσίαν αποδοχή από το δανειολήπτη της προβλεπόμενης αδυναμίας του να αποπληρώσει το εισημμένο δάνειο, όταν, έχοντας γνώση της πρόδηλης αναντιστοιχίας των εισοδημάτων του προς τις οφειλές, την αποπληρωμή των οποίων με ίδια πρωτοβουλία αναλαμβάνει, και σταθμίζοντας τη διακινδύνευση των οικονομικών συμφερόντων, τόσο του ιδίου, όσο και του πιστωτή του, με το επιδιωκόμενο όφελος που θα καρπωθεί, εφόσον πραγματοποιηθεί ο κίνδυνος, προβαίνει στη σύναψη

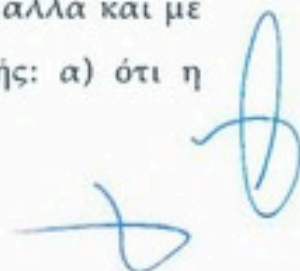
της σχετικής δανειακής συμβάσεως, επειδή κρίνει ότι η σκοπούμενη γι' αυτόν ωφέλεια από τη χρήση των δανειακών κεφαλαίων σαφώς υπερέχει των συνεπειών που επαπειλούνται από την επέλευση του κινδύνου (ΑΠ 604/2023, ΑΠ 1164/2022, Α.Π. 778/2022). Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεσή του και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη, από την πλευρά των τελευταίων, να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, πράγμα το οποίο, άλλωστε, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του εδαφίου β' της παρ. 1 του ίδιου άρθρου 1 του ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου, όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (πρβλ. άρθρο 262 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ..) και να τον αποδείξει. Ο δόλος αποτελεί αόριστη νομική έννοια και, άρα, ελέγχεται αναιρετικά η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας για το αν τα περιστατικά, που έγιναν ανελέγκτως δεκτά από αυτό, υπάγονται ή όχι στη νομική έννοια του δόλου, ήτοι ως πλημμέλειες του άρθρου 559 αριθμ. 1 και 19 του ΚΠολΔ και, αντίστοιχα, του άρθρου 560 αριθμ. 1 και 6



του ίδιου Κώδικα. Από το συνδυασμό των προαναφερομένων διατάξεων συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη και, επομένως, παραδεκτή, κατά το άρθρο 262 του ΚΠολΔ η ένσταση της πιστώτριας Τράπεζας ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων προς αυτήν χρηματικών οφειλών από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι προέβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών του και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει ότι ο τελευταίος συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι προέβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, ενώ εξακολουθούσε να κάνει χρήση ανακυκλούμενης πίστωσης, για να εξασφαλίσει επίπεδο ζωής ανώτερο από εκείνο που του επέτρεπε το εισόδημά του, δεν είναι δε ανάγκη, για την πληρότητα της ένστασης, να κάνει αναλυτική αναφορά των οικονομικών στοιχείων και δυνατοτήτων του οφειλέτη και των δανειακών συμβάσεων που ο τελευταίος έχει συνάψει με πιστωτικά ιδρύματα (ΑΠ 686/2024, ΑΠ 1544/2023, ΑΠ 808/2023, ΑΠ 609/2023, ΑΠ 539/2022, ΑΠ 758/2020, ΑΠ 400/2020, ΑΠ 508/2020, ΑΠ 208/2020, ΑΠ 1446/2018, ΑΠ 286/2017).

Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης έφεσης, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έκρινε ορισμένη και νόμιμη την ένσταση περί δόλιας περιέλευσής της σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων οφειλών της, την οποία πρόβαλε

η πρώτη των καθ'ων η αίτηση και ήδη πρώτη των εφεσιβλήτων, ενώ αν έκρινε ορθώς θα έπρεπε να απορρίψει τον εν λόγω ισχυρισμό ως αόριστο, καθότι η ως άνω εφεσίβλητη δεν διέλαβε στο δικόγραφο των προτάσεών της, όλα τα απαραίτητα στοιχεία και δη τα τραπεζικά προϊόντα που έλαβε η αιτούσα, το αρχικό και τελικό ύψος τους, το χρόνο που συμφώνησε να τα λάβει, τις οικονομικές δυνατότητές της κατά το χρόνο που συμφώνησε να τα λάβει και τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές δυνατότητές της. Από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δικογραφίας, ειδικότερα δε α) από τα υπ' αριθ. 83/2017 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης της 27^{ης}-1-2017 του Ειρηνοδικείου Σικυώνος (όταν και έλαβε χώρα η πρώτη συζήτηση της κρινόμενης αίτησης και εκδόθηκε η υπ' αριθ. 83/2017 μη οριστική απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία ανέβαλε κατ' άρθρο 254 ΚΠολΔ τη συζήτηση της υπόθεσης), β) από τα υπ' αριθ. 128/2019 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης της 21^{ης}-9-2018 του Ειρηνοδικείου Σικυώνος (όταν και έλαβε χώρα η επαναλαμβανόμενη συζήτηση της κρινόμενης αίτησης και εκδόθηκε η εκκαλούμενη υπ' αριθ. 128/2019 οριστική απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου), γ) από τις κατατεθείσες ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, κατά την πρώτη συζήτηση, από 27-1-2017 προτάσεις της προαναφερόμενης καθ'ης-πιστώτριας και δ) από τις κατατεθείσες ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, κατά την επαναλαμβανόμενη συζήτηση, από 21-9-2018 προτάσεις της προαναφερόμενης καθ'ης-πιστώτριας, αποδεικνύεται ότι η τελευταία πρότεινε, κατά της αιτούσας, τόσο προφορικά, κατά την πρώτη συζήτηση, όσο και με τις αρχικές προτάσεις της, την ένσταση περί δόλιας περιέλευσής της σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, την οποία (ένσταση) επανέφερε κατά την επαναλαμβανόμενη συζήτηση με προφορική δήλωση ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, αλλά και με τις συμπληρωματικές προτάσεις της, επικαλούμενη τα εξής: α) ότι η

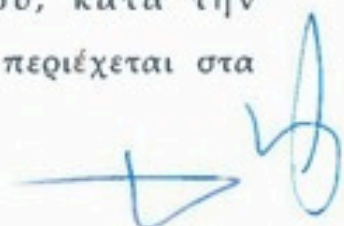


αιτούσα έχει συσσωρεύσει μεγάλο ύψος οφειλών, που ανέρχονται συνολικά στο ποσό των 247.598,72 ευρώ κατά δήλωσή της, β) ότι έχει λάβει μεγάλο αριθμό τραπεζικών προϊόντων, έχοντας συμβληθεί με δύο τράπεζες, γ) ότι με βάση τα εισοδήματα που παρουσιάζει στις φορολογικές δηλώσεις της, καθίσταται φανερό ότι δεν ήταν σε θέση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις που ανέλαβε, τουλάχιστον κατά το χρόνο που ανέλαβε τα χρέη της, δ) ότι συνεπώς προέβη σε αλόγιστο δανεισμό, μη επιδεικνύοντας την απαιτούμενη επιμέλεια και ε) ότι με βάση τα παραπάνω, προέβλεψε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός της, θα την οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα προπαρατιθέμενα, η ως άνω ένσταση προβλήθηκε παραδεκτά και κατ' ορισμένο τρόπο, διότι η ως άνω καθ' ης η αίτηση, που είχε κατά το νόμο το βάρος της επίκλησης και απόδειξης του δόλου της οφειλέτριας, ανέφερε ότι η αιτούσα συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι προέβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός της, με βάση τις υφιστάμενες οικονομικές δυνατότητές της και τις ευλόγως αναμενόμενες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών της, θα την οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, ενώ, με βάση και όσα διαλαμβάνονται στην προσηγηθείσα νομική σκέψη, δεν ήταν ανάγκη, για την πληρότητα της ένστασης, να γίνει από την πιστώτρια αναλυτική αναφορά των οικονομικών στοιχείων και δυνατοτήτων της εκκαλούσας και των δανειακών συμβάσεων που η τελευταία έχει συνάψει με πιστωτικά ιδρύματα. Εξάλλου, με το προπαρατεθέν περιεχόμενο, σύμφωνα και με όσα διαλαμβάνονται στη νομική σκέψη της παρούσας, η ένσταση είναι και νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 1. παρ. 1 Ν. 3869/2010. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με το να κρίνει ορισμένη και νόμιμη την ένσταση της ως άνω καθ' ης με το προπαρατεθέν

περιεχόμενο, με διαφορετική και συνοπτική έστω αιτιολογία, που αντικαθίστανται και συμπληρώνεται σε κάθε περίπτωση από τις αιτιολογίες της παρούσας κατ' άρθ. 534 ΚΠολΔ, δεν έσφαλε και ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, απορριπτομένου συνακόλουθα του πρώτου λόγου της έφεσης, ως αβάσιμου.

Με τους δεύτερο και τρίτο λόγους της κρινόμενης έφεσης, η εκκαλούσα επικουρικά ισχυρίζεται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κατά πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, δέχθηκε ως ουσιαστικά βάσιμη την προβληθείσα από την ως άνω πιστώτρια ένσταση περί δόλιας περιέλευσής της σε αδυναμία πληρωμής και απέρριψε την αίτηση, ενώ αν έκρινε ορθά, θα απέρριπτε την προβληθείσα ένσταση και θα έκανε δεκτή την αίτησή της.

Από την επανεκτίμηση της κατάθεσης της μάρτυρα της αιτούσας και ήδη εκκαλούσας στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, Μαρίας - Μαγδαληνής Αδάμ, η οποία περιέχεται στα νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα ταυτόριθμα με την υπ' αριθ. 83/2017 μη οριστική απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Ειρηνοδικείου Σικυώνος και η οποία λαμβάνεται υπόψη παρά το γεγονός ότι, ως προκύπτει από το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της κατάθεσης, η μάρτυρας δεν ορκίστηκε, καθόσον στην εκούσια δικαιοδοσία ισχύει, ως προς την απόδειξη, το ανακριτικό σύστημα και το δικαστήριο δύναται να λάβει υπόψη του ακόμη και άκυρα ή ανυπόστατα (όχι όμως ανεπίτρεπτα) αποδεικτικά μέσα καθώς και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου ή αποδεικτικά μέσα εκτός του καταλόγου του άρθρου 339 ΚΠολΔ (ΑΠ 834/2021, ΑΠ 490/2021, ΑΠ 174/2015, ΑΠ 198/2015, ΑΠ 845/2012, ΑΠ 1351/2011, ΑΠ 131/2009 όλες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), της ανωμοτί κατάθεσης της αιτούσας στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, κατά την επαναλαμβανόμενη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία περιέχεται στα



νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του ίδιου δικαστηρίου και όλων, ανεξαιρέτως, των εγγράφων που οι διάδικοι προσκόμισαν και επικαλέστηκαν πρωτοδίκως, αλλά και από την εκτίμηση όλων, ανεξαιρέτως, των εγγράφων που επικαλούνται και προσκομίζουν ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 529 παρ.1 εδ.α', 741, 765 ΚΠολΔ) αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα, Μαρία - Κριστίνα Σουλαντίκα του Αλέξανδρου, γεννήθηκε το έτος 1978 και κατά τα έτη 2000 με 2017 ήταν παντρεμένη με τον Θεμιστοκλή Σουλαντίκα. Από τον γάμο τους αυτόν, που λύθηκε, απέκτησε ένα τέκνο, την Ανδριάννα - Δέσποινα Σουλαντίκα, που γεννήθηκε το έτος 2002 και φοιτά στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, συγκεκριμένα δε στο Τμήμα Γεωπονίας που εδρεύει στην Καλαμάτα Μεσσηνίας (βλ. το από 5-11-2024 πιστοποιητικό σπουδών του άνω πανεπιστημίου), ενώ έχει αποκτήσει εκτός γάμου και ένα ακόμη τέκνο, τη Ζωή - Αλεξάνδρα Καραχοντζίτη, που γεννήθηκε το έτος 2013 και φοιτά στην έκτη τάξη του 4^{ου} Δημοτικού Σχολείου Κιάτου (βλ. την υπ' αριθ. πρωτ. ΔΥ/11-11-2024 βεβαίωση φοίτησης του άνω σχολείου). Περαιτέρω, η αιτούσα διαμένει στο Κιάτο Κορινθίας, μαζί με την ανήλικη κόρη της, σε οικία που ανήκει κατά ψιλή κυριότητα στην μεγαλύτερη κόρη της, την επικαρπία της οποίας έχει παρακρατήσει ο πρώην σύζυγός της. Η ενήλικη κόρη της, της οποίας τη φροντίδα έχει αναλάβει η αιτούσα, διαμένει, λόγω των σπουδών της, στην Καλαμάτα, σε οικία που μισθώνει η αιτούσα, έναντι μηνιαίου μισθώματος 290,00 ευρώ (βλ. το από 14-11-2024 αντίγραφο στοιχείων μίσθωσης ακίνητης περιουσίας). Από 1-8-2024 εργάζεται ως πωλήτρια, υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης, στην ατομική επιχείρηση της Παναγούλας Ρέππα, έναντι μηνιαίων αποδοχών 332,00 ευρώ. Κατά τα προηγούμενα έτη, εργαζόταν περιστασιακά σε διάφορες εργασίες, ενώ για μεγάλα χρονικά διαστήματα ήταν άνεργη. Επιπλέον, λαμβάνει επίδομα στήριξης τέκνου,

ανερχόμενο στο ποσό των 140,00 ευρώ μηνιαίως, ενώ λαμβάνει και το ποσό των 250,00 ευρώ μηνιαίως, ως διατροφή του ανηλίκου τέκνου της, από τον πατέρα του, Αθανάσιο Καραχοντζίτη. Ο πρώην σύζυγός της, πατέρας της μεγαλύτερης κόρης της, ουδεμία συνεισφορά έχει στη διατροφή της τελευταίας. Επομένως, τα μηνιαία εισοδήματα της αιτούσας ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 722,00 ευρώ. Αναφορικά δε με την, κατά τα προηγούμενα έτη, εισοδηματική κατάσταση της αιτούσας, όπως αυτή προκύπτει από τις προσκομιζόμενες δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος (Ε1) και τα αντίστοιχα εκκαθαριστικά σημειώματα της Δ.Ο.Υ. Κορίνθου, λεκτέα είναι τα ακόλουθα: Κατά τα έτη 2004 έως και 2015, όταν και έκανε κοινή φορολογική δήλωση με τον πρώην σύζυγό της, που ήταν ελεύθερος επαγγελματίας (οδοντίατρος), το οικογενειακό της εισόδημα (λαμβανομένου κάθε φορά υπόψη του δικού της ατομικού εισοδήματος, του ατομικού εισοδήματος του συζύγου της, αφαιρουμένων των φόρων που παρακρατήθηκαν και των ποσών της πληρωμής και προστιθέμενων των ποσών της επιστροφής) ανερχόταν κατά μέσο όρο στα ποσά των α) 10.860,50 ευρώ ετησίως ή 905,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2004, β) 14.390,50 ευρώ ετησίως ή 1.199,20 ευρώ μηνιαίως το έτος 2005, γ) 15.956,70 ευρώ ετησίως ή 1.329,70 ευρώ μηνιαίως το έτος 2006, δ) 19.626,10 ευρώ ετησίως ή 1.635,50 ευρώ μηνιαίως το έτος 2007, ε) 28.427,70 ευρώ ετησίως ή 2.369,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2008, στ) 30.935,14 ευρώ ετησίως ή 2.578,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2009, ζ) 22.618,50 ευρώ ετησίως ή 1.884,90 ευρώ μηνιαίως το έτος 2010, η) 17.014,20 ευρώ ετησίως ή 1.417,90 ευρώ μηνιαίως το έτος 2011, θ) 11.680,50 ευρώ ετησίως ή 973,40 ευρώ μηνιαίως το έτος 2012, ι) 8.738,50 ευρώ ετησίως ή 728,20 ευρώ μηνιαίως το έτος 2013, ια) 2.478,40 ευρώ ετησίως ή 206,50 ευρώ μηνιαίως το έτος 2014, ιβ) 1500,30 ευρώ ετησίως ή 125,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2015 (έτος κατάθεσης της κρινόμενης αίτησης). Από τα έτος 2016, όταν και επήλθε η διάσπαση της έγγαμης συμβίωσής της και κατά τα επόμενα έτη, το οικογενειακό της

εισόδημα (λαμβανομένου κάθε φορά υπόψη του δικού της ατομικού εισοδήματος, αφαιρουμένων των φόρων που παρακρατήθηκαν και των ποσών της πληρωμής και προστιθέμενων των ποσών της επιστροφής) ανερχόταν κατά μέσο όρο στα ποσά των α) 1432,30 ευρώ ετησίως ή 119,40 ευρώ μηνιαίως το έτος 2016, β) 1674,00 ευρώ ετησίως, ή 139,50 ευρώ μηνιαίως το έτος 2017, γ) 1969,00 ευρώ ετησίως ή 164,10 ευρώ μηνιαίως το έτος 2018 (έτος συζήτησης, σε πρώτο βαθμό, της κρινόμενης αίτησης), δ) 1980,30 ευρώ ετησίως ή 165,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2019, ε) 1.036,60 ευρώ ετησίως ή 86,40 ευρώ μηνιαίως το έτος 2020, ζ) 485,80 ευρώ ετησίως ή 40,50 ευρώ μηνιαίως το έτος 2021, η) 3.786,55 ευρώ ετησίως ή 315,0 ευρώ μηνιαίως το έτος 2022 και θ) 4.319,20 ευρώ ετησίως ή 360,00 ευρώ μηνιαίως το έτος 2023. Εξάλλου, ήδη από το χρόνο κατάθεσης της ένδικης αίτησης και μέχρι το χρόνο συζήτησης της κρινόμενης έφεσής της, η αιτούσα στερείται ακίνητης περιουσίας, ενώ έχει την κυριότητα του υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΚΠΤ 9852 Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου, μάρκας CITROEN, τύπου C3, έτους πρώτης κυκλοφορίας 2005, μη σπουδαίας, λόγω και της παλαιότητάς του, αξίας. Αποδείχθηκε περαιτέρω, ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης, συγκεκριμένα δε κατά τα έτη 2005 έως και 2010, η εκκαλούσα ανέλαβε τα παρακάτω αναφερόμενα χρέη προς πιστώτριες τράπεζες, τα οποία θεωρούνται, κατά πλάσμα του νόμου ληξιπρόθεσμα με την κοινοποίηση της αίτησης και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης, εξαιρουμένων δε των εμπραγμάτως εξασφαλισμένων, που εξακολουθούν να παράγουν τόκους με επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι τον χρόνο έκδοσης της πρωτόδικης οριστικής απόφασης (άρθρο 6 παρ. 3 Ν.3869/2010): α) το έτος 2005, έλαβε, από κοινού με τον τότε σύζυγό της, από την πρώτη των εφεσιβλήτων, δυνάμει της υπ' αριθ. 374/2005 σύμβασης, στεγαστικό δάνειο ύψους 130.000,00 ευρώ, β) τον Ιανουάριο του έτους 2009, συμβλήθηκε ως εγγυήτρια, στην υπ' αριθ. 00200805125533 σύμβαση

καταναλωτικού δανείου, ποσού 31.000,00 ευρώ που κατήρτισε ο τότε σύζυγός της με την Marfin Egnatia Bank, ειδική διάδοχος της οποίας τυγχάνει η δεύτερη των εφεσιβλήτων, γ) τον Φεβρουάριο του έτους 2009, συμβλήθηκε ως εγγυήτρια, στην υπ' αριθ. 00200805215678 σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 17.048,62 ευρώ που κατήρτισε ο τότε σύζυγός της με την Marfin Egnatia Bank, ειδική διάδοχος της οποίας τυγχάνει η δεύτερη των εφεσιβλήτων, δ) το έτος 2010, έλαβε, από κοινού με τον τότε σύζυγό της, από την πρώτη των εφεσιβλήτων, δυνάμει της υπ' αριθ. 334-2010-00238-000/1-12-2010 πρόσθετης πράξης της προαναφερόμενης υπό στοιχ. (α) σύμβασης, δάνειο ύψους 5.499,84 ευρώ, προκειμένου να διακανονίσει προηγούμενες οφειλές της προς την ίδια πιστώτρια και ε) το έτος 2010, συμβλήθηκε ως εγγυήτρια, στην υπ' αριθ. 334-2010-00242-000/9-12-2010 πρόσθετη πράξη της προαναφερόμενης υπό στοιχ. (α) σύμβασης, δυνάμει της οποίας ο τότε σύζυγός της έλαβε από την πρώτη των εφεσιβλήτων, δάνειο ύψους 15.270,00 ευρώ, προκειμένου να διακανονίσει προηγούμενες οφειλές του προς την ίδια πιστώτρια. Δυνάμει των ανωτέρω συμβάσεων και με βάση τις από 8-1-2016 και 5-2-2016 βεβαιώσεις οφειλών της πρώτης και δεύτερης των εφεσιβλήτων αντίστοιχα, η αιτούσα οφείλει: ι) στην πρώτη εξ' αυτών, Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος, δυνάμει των προαναφερόμενων υπό στοιχ. (α), (δ) και (ε) συμβάσεων, το συνολικό ποσό των $(247,16 + 75.539,34 + 78.746,68 + 8.373,99 + 26.196,59 =)$ 189.103,76 ευρώ και ιι) στην ειδική διάδοχο της δεύτερης εξ' αυτών, ήτοι στην αλλοδαπή εταιρία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «SUNRISE I NPL FINANCE DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», δυνάμει των προαναφερόμενων υπό στοιχ. (β) και (γ) συμβάσεων, το συνολικό ποσό των $(55.143,97 + 30.041,27 =)$ 85.185,24 ευρώ. Επομένως, η συνολική οφειλή της αιτούσας προς τις πιστώτριές της ανέρχεται στο ποσό των 274.289,00 ευρώ, ενώ η μηνιαία δόση για την εξυπηρέτηση των οφειλών της, με βάση και το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης των ανωτέρω

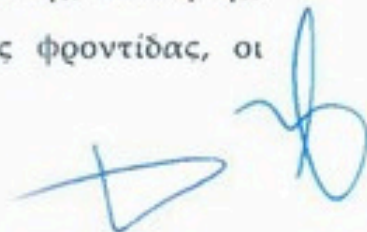
δανείων, ανερχόταν συνολικά στο ποσό των 180,00 ευρώ περίπου. Από την παράθεση των παραπάνω οικονομικών δεδομένων καθίσταται σαφές και ανεπίδεκτο αμφισβήτησης ότι η εκκαλούσα, ήδη από το χρόνο κατάθεσης της αίτησης (έτος 2015), είχε περιέλθει σε αδυναμία εξυπηρέτησης των οικονομικών υποχρεώσεών της προς τις πιστώτριές της. Εξάλλου, ο γενικός χαρακτήρας της αδυναμίας αυτής της εκκαλούσας καταμαρτυρείται τόσο από τον αριθμό των επιμέρους αξιώσεων κάθε πιστωτή σε βάρος της, όσο και από το συνολικό ύψος τους, αλλά και από το ύψος της μηνιαίας δόσης που όφειλε η αιτούσα να καταβάλλει για να εξυπηρετεί τα δάνειά της, το οποίο, από το έτος 2015 κι έπειτα ξεπερνούσε κατά πολύ το μηνιαίο εισόδημα της, που ήταν ελάχιστο, ή ήταν λίγο μικρότερό του. Περαιτέρω, ο μόνιμος χαρακτήρας της αδυναμίας προς πληρωμή της εκκαλούσας, προκύπτει και από το είδος της απασχόλησής της, σε συνδυασμό με την ηλικία της (46 ετών), λόγω των οποίων δεν αναμένεται κάποια αξιόλογη αύξηση του εισοδήματός της στο μέλλον. Εξάλλου, η ένσταση περί δόλιας περιέλευσης της αιτούσας σε αδυναμία πληρωμής των χρεών της, που παραδεκτά και νόμιμα, κατά τα εκτεθέντα, πρόβαλε σε πρώτο βαθμό η πρώτη των εφεσιβλήτων, αποδεικνύεται ουσιαστικά αβάσιμη και απορριπτέα και τούτο διότι κατά τα έτη 2005 έως και 2009, όταν και η αιτούσα έλαβε ένα στεγαστικό δάνειο και συμβλήθηκε ως εγγυήτρια σε δύο καταναλωτικά δάνεια του τότε συζύγου της, τα οικογενειακά εισοδήματά τους παρουσίαζαν προοδευτική αύξηση (14.390,50 ευρώ το έτος 2005, 15.956,70 ευρώ το έτος 2006, 19.626,10 ευρώ το έτος 2007, 28.427,70 ευρώ το έτος 2008 και 30.935,14 ευρώ το έτος 2009, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν) και επομένως οι δυο τους ήταν σε θέση να τα εξυπηρετούν (τα δάνεια), ενώ τους δημιουργήθηκε και η εύλογη πεποίθηση ότι θα είναι σε θέση να τα εξυπηρετούν και στο μέλλον, αφού η αύξηση των εισοδημάτων τους ήταν σταθερή και με διάρκεια. Όμως, από τα έτη 2010-2011 και λόγω της οικονομικής κρίσης

που έπληξε τη χώρα, η οποία ήταν απρόβλεπτη για την αιτούσα, τα οικογενειακά εισοδήματά της μειώθηκαν δραματικά, ως και ανωτέρω αναλυτικά εκτέθηκε, γεγονός που η ίδια δεν ανέμενε, ούτε μπορούσε να προβλέψει ως ενδεχόμενο. Έτσι, βρέθηκε σε ανυπαίτια αδυναμία πληρωμής των χρεών της. Αναφορικά με τα δύο δάνεια που έλαβε ο πρώην σύζυγος της αιτούσας κατά το έτος 2010 από την πρώτη των εφεσιβλήτων και ενώ ήδη είχε ξεκινήσει η μείωση των εισοδημάτων τους, στα οποία η αιτούσα συμβλήθηκε ως εγγυήτρια, αυτά δεν ελήφθησαν για την απόλαυση αγαθών που τα εισοδήματά τους δεν δικαιολογούσαν, αλλά για την τακτοποίηση των προηγούμενων οφειλών τους προς την άνω εφεσίβλητη και προκειμένου οι δυο τους να καταφέρουν να σταθούν συνεπείς στις υποχρεώσεις που είχαν αναλάβει έναντί της, δεδομένης και της μείωσης των εισοδημάτων τους. Η εν λόγω ενέργειά τους είναι μάλιστα ενδεικτική της έλλειψης συνδρομής οιοδήποτε στοιχείου δόλου στο πρόσωπό τους, αφού, ακόμη κι όταν αντιλήφθηκαν τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στο εισόδημά τους, βασικό τους μέλημα ήταν να σταθούν συνεπείς στις υποχρεώσεις τους και να ρυθμίσουν τις οφειλές τους προς τη βασική πιστώριά τους. Συνεπώς, εν προκειμένω, δεν συντρέχει περίπτωση δόλου, ούτε με τη μορφή του ενδεχόμενου, στο πρόσωπο της αιτούσας, αφού η τελευταία ούτε προέβλεψε, κατά την ανάληψη των χρεών της, ούτε αποδέχθηκε, το ενδεχόμενο να σταθεί ασυνεπής στην αποπληρωμή τους. Με βάση τα ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που απέρριψε την κρινόμενη αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη, δεχόμενο την προταθείσα ένσταση περί δόλιας περιέλευσης της αιτούσας σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής των χρεών της, έσφαλε κατά την εκτίμηση των αποδείξεων. Επομένως δεκτού γενομένου του οικείου λόγου της κρινόμενης έφεσης, πρέπει να εξαφανιστεί η πρωτοβάθμια απόφαση, να διαταχθεί η επιστροφή στην εκκαλούσα του παραβόλου κατάθεσης έφεσης, που κατατέθηκε από αυτήν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου



495 παρ. 3 ΚΠολΔ και, αφού κρατηθεί η υπόθεση, να δικαστεί επί της ουσίας, κατά την ίδια διαδικασία, δεδομένου ότι η κρινόμενη αίτηση, με το περιεχόμενο που αναφέρθηκε ανωτέρω, τυγχάνει επαρκώς ορισμένη [απορριπτομένου του σχετικού περί αοριστίας ισχυρισμού που πρόβαλαν νομοτύπως ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου οι εφεσίβητες, καθώς τα αξιούμενα από αυτές στοιχεία (χρόνος κατάρτισης δανειακών συμβάσεων, εισοδήματα αιτούσας κατά το χρόνο ανάληψης των χρεών, αιτία δανεισμού, χρόνος παύσης πληρωμών, χρόνος διάσπασης έγγαμης συμβίωσης), δεν αποτελούν αναγκαίο περιεχόμενο της αίτησης, αλλά ζητήματα κρίσης κατόπιν απόδειξης (βλ. σχετ. ΜΠρΗλ 166/2023, ΜΠρΠατρ 201/2023, δημ. ΤΝΠ Νόμος)], αλλά και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 8 και 9 Ν. 3869/2010 πλην των αιτημάτων: α) να επικυρωθεί το σχέδιο διευθέτησης οφειλών, καθόσον η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης ή η επικύρωση του τροποποιημένου από τους διαδίκους κατ' άρθρο 7 Ν. 3869/2010 σχεδίου, δεν αποτελεί αντικείμενο της αίτησης του άρθρου 4 παρ.1 Ν. 3869/2010, αλλά νόμιμη συνέπεια της ελεύθερης συμφωνίας των διαδίκων, στην περίπτωση που κανένας πιστωτής δεν προβάλλει αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών, οπότε ο Δικαστής, αφού διαπιστώσει την κατά τα ανωτέρω επίτευξη συμβιβασμού, με απόφασή του επικυρώνει το σχέδιο ή το τροποποιημένο σχέδιο, το οποίο από την επικύρωσή του αποκτά ισχύ δικαστικού συμβιβασμού, β) να αναγνωριστεί ότι η αιτούσα με τη τήρηση της ρύθμισης θα απαλλαγεί από τα χρέη της τυγχάνει απαράδεκτο, καθόσον η απαλλαγή επέρχεται με τους όρους του άρθρου 11 του Ν. 3869/2010 και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής κατά την έναρξη της διαδικασίας ρύθμισης και γ) να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, καθότι κατά τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 Ν. 3869/2010 στην προκείμενη διαδικασία δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται. Απαράδεκτος λόγω αοριστίας

τυγχάνει ο πρωτοδίκως προβληθείς ισχυρισμός της πρώτης των εφεσιβλήτων, περί ανειλικρινούς δήλωσης της αιτούσας, διότι η άνω εφεσίβλητη δεν ανέφερε ποια συγκεκριμένα ποσά απέκρυψε η αιτούσα, πότε έλαβε τα ποσά αυτά και εάν τα απέκρυψε από δόλο ή βαριά αμέλεια, ώστε να επιτύχει παρανόμως μειωμένη ικανοποίηση των πιστωτών της, παρά μόνο επικαλείται γενικά και αόριστα ότι η αιτούσα εμφανίζει μία ανεπαρκή εικόνα της οικονομικής της κατάστασης, που δημιουργεί την υποψία ενδεχόμενης απόκρυψης της πραγματικής εισοδηματικής κατάστασής της. Με βάση λοιπόν όσα εκτίθενται ανωτέρω και δεδομένου ότι η εκκαλούσα ουδέποτε απέκτησε εμπορική ιδιότητα και κατ' επέκταση πτωχευτική ικανότητα, συντρέχει νόμιμη περίπτωση υπαγωγής των οφειλών της προς τις δανείστριές της στη διαδικασία ρύθμισης του Ν. 3869/2010. Εξάλλου, στην προκείμενη περίπτωση και με βάση όσα ανωτέρω εκτέθηκαν, η επιδίωξη της αιτούσας για ρύθμιση των χρεών της δε συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, καθώς η άσκηση του δικαιώματος αυτού δεν έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Αντιθέτως, κρίνεται ότι είναι απολύτως σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του νόμου και δεν ασκείται άσκοπα, αλλά σύμφωνα με το σκοπό των διατάξεων του Ν. 3869/2010, κατά την αιτιολογική έκθεση αυτού και σύμφωνα με τους παγιωμένους ηθικούς κανόνες που χαρακτηρίζουν τη συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών που πρόβαλαν οι εφεσίβλητες σε πρώτο βαθμό. Περαιτέρω, οι μηνιαίες δαπάνες της εκκαλούσας για τη κάλυψη των εύλογων βιοτικών αναγκών της ίδιας και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς της, ήτοι των δύο τέκνων της (ανήλικη μαθήτρια και ενήλικη φοιτήτρια που δεν υποχρεούται ακόμα σε εύρεση εργασίας), στις οποίες (βιοτικές ανάγκες) συμπεριλαμβάνονται αυτές της διατροφής, ένδυσης, υπόδησης, τα λειτουργικά έξοδα οικίας, η αγορά ειδών ατομικής φροντίδας, οι

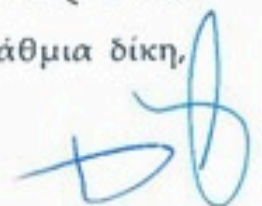


υπηρεσίες τηλεφωνίας και διαδικτύου, οι μετακινήσεις, τα ιατρικά έξοδα, οι ανάγκες εκπαίδευσης των τέκνων, λαμβανομένων επίσης υπόψη α) του ότι η εκκαλούσα διαμένει στην ιδιόκτητη οικία της κόρης της και ως εκ τούτου δεν βαρύνεται με δαπάνη μισθώματος, βαρύνεται όμως, ως προεκτέθηκε, με δαπάνη μισθώματος, ύψους 290,00 ευρώ μηνιαίως, για τη μίσθωση οικίας για την κόρη της, η οποία διαμένει στην Καλαμάτα Μεσσηνίας, όπου και το πανεπιστήμιο στο οποίο φοιτά και β) του ότι η ως άνω φοιτήτρια κόρη της αιτούσας, παρόλο που δεν υποχρεούται ακόμα σε εύρεση εργασίας, εργάζεται περιστασιακά τα καλοκαίρια, προκειμένου να καλύπτει και η ίδια, ένα μέρος των εξόδων της, ανέρχονται κατά μέσο όρο στο ποσό των οκτακοσίων ευρώ (800,00 €) και ως εκ τούτου σχεδόν ταυτίζονται ή και υπερβαίνουν, το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας. Σημειώνεται ότι το ανωτέρω ποσό των 800,00 ευρώ αναφέρεται στις απολύτως αναγκαίες, στοιχειώδεις δαπάνες διαβίωσης των ανωτέρω προσώπων. Επομένως, με βάση τα οικονομικά αυτά δεδομένα και λαμβανομένων υπόψη α) του γεγονότος ότι το οικογενειακό εισόδημα της εκκαλούσας μετά βίας επαρκεί, ή σε ορισμένες περιπτώσεις δεν επαρκεί, για την κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών διαβίωσης της οικογένειάς της και γ) της μη ύπαρξης βάσιμης πιθανότητας να αυξηθεί σημαντικά το οικογενειακό εισόδημά της στο μέλλον, που δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα της τελευταίας, αλλά αφενός στο είδος της εργασίας της και της προϋπηρεσίας της, σε συνδυασμό και με την ηλικία της, συντρέχει νόμιμη περίπτωση κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 8 παρ. 1, 2 και 5 του ν. 3869/2010, ήτοι συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, ώστε να υπαχθούν σε ρύθμιση οι ένδικες οφειλές της εκκαλούσας προς τους πιστωτές της, ώστε να απαλλαγεί από αυτές εντός χρονικού διαστήματος τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης με τον ορισμό μηδενικών μηνιαίων καταβολών. Γίνεται μνεία ότι το Δικαστήριο δεν προβαίνει σε ορισμό νέας δικασίμου για επαναπροσδιορισμό των μηνιαίων καταβολών

της εκκαλούσας, διότι, ως προαναφέρθηκε, κρίνει ότι η οικονομική της κατάσταση δεν πρόκειται να παρουσιάσει βελτίωση στα επόμενα έτη. Το αίτημα της εκκαλούσας να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία της, κατ' εφαρμογή της ρύθμισης που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον, με βάση τα αποδειχθέντα, η εκκαλούσα στερείται ακίνητης περιουσίας, το δε ακίνητο που χρησιμεύει ως κύρια κατοικία της, ανήκει κατά ψιλή κυριότητα στην κόρη της

τη δε επικαρπία του ακινήτου έχει παρακρατήσει ο πρώην σύζυγός της και πατέρας της ανωτέρω κόρης της,

Συνεπώς, εφόσον η εκκαλούσα, ουδέν εμπράγματο δικαίωμα διαθέτει επί του ανωτέρω ακινήτου, παρά μόνο το κατέχει, αυτό δεν μπορεί να εκποιηθεί από τους πιστωτές της, για την ικανοποίηση απαιτήσεων που διατηρούν εναντίον της. Σημειωτέον ότι το ως άνω αναφερόμενο όχημα, ιδιοκτησίας της αιτούσας, δεν κρίνεται, με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας, πρόσφορο για εκποίηση, διότι λόγω της παλαιότητάς του, σε συνδυασμό και με τη δαπανηρή διαδικασία εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσίευσης), δεν θα προκαλέσει αγοραστικό ενδιαφέρον και, ακόμα και αν πωληθεί, πράγμα διόλου πιθανό, δεν θα αποφέρει κάποιο αξιόλογο τίμημα για την μερική έστω ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτριών και δεν θα οδηγήσει σε βελτίωση της θέσης των τελευταίων. Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αίτηση και ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να απορριφθεί η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση, να ρυθμιστούν τα χρέη της αιτούσας προς τις άνω πιστώτριές της και να εξαιρεθεί της εκποίησης το προαναφερόμενο όχημά της, που κρίθηκε ότι πρέπει να εξαιρεθεί της ρευστοποίησης, κατά τον οριζόμενο στο διατακτικό τρόπο. Δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη,



ενώ δεν ορίζεται παράβολο ερημοδικίας για την απολιπόμενη εφεσίβλητη, διότι δεν προβλέπεται στο νόμο το ένδικο βοήθημα της ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της δεύτερης των εφεσιβλήτων και του εγγυητή και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθ. 128/2019 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Σικυώνος, διαδικασίας εκουσίας δικαιοδοσίας.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του παράβολου, που κατατέθηκε, στην εκκαλούσα.

ΚΡΑΤΕΙ και **ΔΙΚΑΖΕΙ** επί της ουσίας την αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη της αιτούσας, ορίζοντας μηδενικές καταβολές από μέρους της, επί τρία έτη (36 μήνες), αρχής γενομένης από τον πρώτο μήνα μετά την δημοσίευση της παρούσας απόφασης.

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης (ρευστοποίησης) στο πλαίσιο της διαδικασίας, που άνοιξε με την κρινόμενη αίτηση, το αναφερόμενο στο σκεπτικό της παρούσας Ι.Χ.Ε. όχημα της αιτούσας.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Κόρινθο στις 18 : Φεβρουαρίου του έτους 2025 στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Κων/νος Κοτρώτσος

